

[Erhard Jakobsen]

aldrig igennem med centrum-demokraternes gode vilje. Vi håber på og regner med, at der bliver et folketingsvalg, inden den fase kommer til afgørelse i dette ting. Så bliver det vælgerne, der kan tage stilling til, hvad de mener om det, og vi vil i høj grad appellere til vælgerne om at tage stilling imod den.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde ved anden behandling: i og med vi fjerner nogle urimeligheder, som alle har været enige om skulle fjernes, gør vi det mindre motiveret at gennemføre den anden fase, som der har været talt så meget om, og deri ligger en fordel ved det, vi laver her.

Jeg vil endnu en gang understrege vores synspunkt med hensyn til at spare. Det er ikke os, der har anvist den vej i første række. Vi mener som overvismand Zeuthen, at man ikke kan klare landets valutaproblemer ved, at det offentlige sparer. Det er befolkningen, der skal spare, men det er der jo ikke meget oplæg til. Der tales om den vældige vilje, og jeg tror, et af venstrebladene i dag nævner, at bare dog folketinget ville tage sig sammen og appellere til folk, for folk er parat. Ja, det skal jeg love for! Der er ikke én gruppe, der ikke har fortalt, at de har efterslæb og skal have mere, og at de i hvert fald skal have mere inden andre. Det tegner godt for viljen til at være med til at bære nogle byrder. Nej, det, man er villig til rundt omkring, er at finde de naboer, der kan bære nogle byrder, for vi ved jo alle sammen, at en bil er luksus for éns nabo og nødvendig for én selv, men naboer bruger virkelig for meget. Det er den sparevilje, der er i dette land. Derfor kan vi altså ikke vente på, at folk gør det selv, og derfor er det vores nederdrægtige og forbandede pligt i dette høje ting at lave noget, der er frygtelig upopulært, og som det derfor er glimrende at tale imod, for så er man sikker på bifald fra alle dem, der i øvrigt skriver under på, at nu bør dette ting tage sig sammen og gøre noget.

Jeg håber, eller rettere jeg ved, at der er flertal for, at disse ting, som ikke redder landets økonomi – hvem har drømt om det, hvem har sagt det? – er nogle af de nødvendige detaljer, der må gennemføres, for at det samlede billede i hvert fald kan give så meget, som vi har sat os for at nå, ikke for evigt og ikke på længere sigt, men i de to år, som dette forlig drejer sig om.

Centrum-demokraterne vil uden betænkeligheder og med god samvittighed stemme for disse lovforslag ved tredje behandling.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg er enig med hr. Erhard Jakobsen i, at det kan være nødvendigt at holde fast ved de store linjer, når vi ser på dette forslag, og jeg vil gerne lige fremhæve, at dette forslag, der er et led i et kompleks, som alt i alt giver staten en besparelse på ca. 500 mill. kr. på det sociale område, indgår i en krisepakke, som indeholder forslag om at give arbejdsgiverne milliardtilskud og pålægge folk en momsforhøjelse, som i hvert tilfælde kommer til at ramme de dårligst stillede, et forlig, der hele vejen igennem er asocialt. Og jeg synes, det er fuldstændig bagvendt, når man siger: indførelsen af socialindkomsten skal sikre, at vi får fjernet nogle urimeligheder i vores system. Det, der er tale om her, er den småskårne mentalitet, der giver sig udtryk i, at man synes, det er for galt, at naboer får nogle ydelser, som man eventuelt ikke selv får. Og det er meget lettere at kritisere den slags, end det er at tage fat i de virkelige urimeligheder i dette samfund. De består bl. a. i, at de, der har masser af penge, kan trække fra, så det klodser, på deres skattebillet, og at arbejdsgiverne i dag får milliardtilskud. Det er bare ikke nær så gennemsigtigt, og det er ikke nær så tæt på den enkeltes situation.

Jeg synes, at de forslag, der ligger her, er noget makværk. Man har ledt med lys og lygte for gennem en række småforslag at spare 5 mill. kr. her, 6 mill. kr. her, 7 mill. kr. her, 10 mill. kr. her, og så bygger man ovenpå og siger: ja men det er, fordi det skal være mere socialt retfærdigt, når vi tildeler de sociale ydelser. Ja men det, man kunne gøre, var stadig væk at lave et skattesystem, der ikke var så pokkers uretfærdigt, og så kunne man stadig væk bruge skattesystemet og skatteblanketten som grundlag, når man skulle udregne de sociale ydelser.

Jeg mener, at en del af dette forslag, og i hvert tilfælde det, der omhandler selve bistandslovsændringen, er første trin på en trappe, og man kan godt se en langsomt nedadglidende situation i de kommende år. Man indsnævrer det skønsprincip, som socialdemokratiet selv har stået for i bistandsloven. Man gør det i første omgang på kontanthjæl-